

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 307/08-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Senke Klarić-Baranović, kao predsjednice vijeća, te mr. sc. Marijana Svedrovića, mr. sc. Branka Brkića, Ileana Vinja i Ranka Marijana, kao članova vijeća i sudske savjetnice Martine Slunjski, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. N. C., zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbi državnog odvjetnika, podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Gospiću od 23. siječnja 2008. godine, broj: K-4/07, u sjednici održanoj dana 18. veljače 2009. godine, u prisutnosti branitelja opt. N. C., D. V., odvjetnika iz O., te zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorada Cuculića,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba državnog odvjetnika, te se potvrđuje presuda suda prvog stupnja.

Obrazloženje

Pobijanom presudom opt. N. C., po čl. 354. toč. 3. ZKP, oslobođen je od optužbe da bi počinio kazneno djelo iz čl. 120. st. 1. OKZRH, činjenično i pravno opisanog u izreci pobijane presude.

Po čl. 123. st. 1. ZKP troškovi kaznenog postupka pali su na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je podnio državni odvjetnik, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu državnog odvjetnika, podnio je opt. N. C., po branitelju D. V., odvjetniku iz O., s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao drugostupanjski sud, žalbu državnog odvjetnika odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Po čl. 373. st. 1. ZKP, predmet je proslijeđen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje, koje je u svom očitovanju (broj: KŽ-DO-610/08 od 2. travnja

2008. godine) podržalo žalbu državnog odvjetnika, i predložilo da se ista uvaži, a pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Na sjednicu vijeća, po čl. 374. st. 1. ZKP, uredno je izviješten branitelj opt. N. C., D. V., odvjetnik iz O., koji sjednici vijeća je i prisustvovao, a sjednici vijeća prisustvovao je i zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske Milorad Cuculić.

Žalba nije osnovana.

Prije svega, iako državni odvjetnik u žalbi ističe da je prvostupanjski sud ostvario bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP – jer da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, a osim toga, oni razlozi koji jesu navedeni, da su proturječni i nejasni, a osim toga, prema državnom odvjetniku, prvostupanjski sud nije postupio po uputi Vrhovnog suda datoj u rješenju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: I Kž-423/05 od 21. prosinca 2006. godine, tj. nije savjesno ocijenio sve izvedene dokaze, pa da je time ostvario bitnu povredu iz čl. 367. st. 3. ZKP, tj. nepravilno je primijenio odredbu čl. 359. st. 7. ZKP, a to je utjecalo na presudu – iz obrazloženja žalbe proizlazi da se državni odvjetnik u suštini žali isključivo zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Nije u pravu državni odvjetnik kada u žalbi tvrdi da je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje jer je pogrešno zaključio da nema dovoljno dokaza da je opt. N. C. počinitelj kaznenog djela „u supočiniteljstvu s pravomoćno osuđenim M. M.“, pogrešno je ocijenio okolnost da je opt. N. C. „imao uperenu pušku u pravcu oštećenice A. B.“, te u ukupnosti, sud nije obrazložio svoje stajalište o tome da nema dovoljno dokaza da je opt. N. C. počinitelj kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, a na štetu ošt. A. B. i ošt. J. M..

Za razliku od državnog odvjetnika, Vrhovni sud Republike Hrvatske smatra da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio činjenično stanje, te je u svemu postupio po uputama Vrhovnog suda (iz rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: I Kž-117/03 od 12. lipnja 2003. godine i broj: I Kž-423/05 od 21. prosinca 2006. godine) i valjano zaključio da nema dovoljno dokaza da je opt. N. C. počinitelj kaznenog djela zbog kojeg se tereti.

Prije svega, sam opt. N. C., u tijeku cijelog kaznenog postupka, poriče da bi pucao na bilo koga (pa niti na ošt. A. B.), ukazuje na to da je oba rafala u oboje oštećenih (A. B. i J. M.) ispalio M. M., a svi ostali dokazi – indiciji ne terete opt. N. C. u tom smislu da bi prvostupanjski sud sa izvjesnošću mogao utvrditi da je opt. N. C. pucao na oštećenike.

Naime, iz iskaza zaštićenog svjedoka „broj 1“ proizlazi da je taj svjedok, u trenutku kada je prolazio ispred dvorišta kuća broj 7 u S., vidio opt. N. C. da ima „uperenu pušku u pravcu jedne stare žene“, ali taj svjedok nije vidio tko je pucao u ošt. A. B., a svi ostali dokazi ne terete opt. N. C.: nađene čahure na mjestu događaja pripadaju streljivu call. broj 7,9 mm (a opt. N. C. bio je naoružan automatom M-58, call. broj 7,62 mm), a ono što je najbitnije jeste to da je vještak za balistiku dipl. ing. D. T., između ostalog, zaključio „...da obje čahure koje su pronađene na mjestu događaja ne potječu od datuma

dogadaja 8. listopada 1991. godine, već od nekog kasnijeg pucanja...“ . Kako materijalni dokazi ne terete opt. N. C., kako je njegova obrana sukladno sadržaju iskaza svjedoka M. Đ., te kako je sam opt. N. C. objasnio zašto je u jednom trenutku podigao svoje oružje u pravcu ošt. A. B. „iz razloga što se ista pojavila iza ugla kuće, dolazeći iz vrta, i on je refleksno podigao oružje, ali nije pucao iz njega“, prvostupanjski sud je na temelju savjesno ocjenjenih svih dokaza (pa i onih koji se odnose na iskaz zaštićenog svjedoka „broj 1“ koji je čuo da je M. M. govorio jednom vojniku iz voda da je „osvetio svog brata“, nespominjući bilo kakvo učešće u događaju opt. N. C.), pravilno utvrdio činjenično stanje i zaključio da nije dokazano da je opt. N. C. počinio kazneno djelo za koje se optužuje, i po čl. 354. toč 3. ZKP, istog oslobodio od optužbe.

Kako razlozi žalbe državnog odvjetnika nisu osnovani, te kako ispitivanjem pobijane presude nisu uočene povrede na koje Vrhovni sud Republike Hrvatske pazi po službenoj dužnosti, trebalo je na temelju čl. 387. ZKP, odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, 18. veljače 2009. godine

Zapisničar:

Martina Slunjski, v.r.

Predsjednica vijeća:

Senka Klarić-Baranović, v.r.